

Trâm Vụn Hương Phai

Chương 70

Trâm Vụn Hương Phai

Đường Châu khuôn mặt hơi nghiêng, ánh mắt âm đạm, nhạt nhòa như nơi sáng tối giao nhau.

Dưới lớp áo, Nhan Đạm chậm chậm siết chặt nắm tay, cảm thấy toàn thân đang run khẽ, mà chính nàng cũng không rõ là do phần nộ hay sợ hãi. Bấy lâu nay nàng vẫn cho rằng Ứng Uyên đối với mình vô tình, nhưng trách được ai, tình cảm vốn là chuyện người tình ta nguyện, thế nhưng hiện giờ giữa họ lại đang diễn tuồng gì đây? Nóng lạnh thất thường, thế này vui lắm sao?

Mãi lâu sau, nàng mới nghe Đường Châu nói khẽ một câu, lời như thủ thi bên tai: “Nhan Đạm, ta rất nhớ nàng”.

“Ta biết là nàng đã dùng nửa quả tim đổi lấy đôi mắt cho ta. Có một thời gian ta đúng là đã lầm tưởng đó là Chỉ Tích, nhưng đến khi gặp nàng ở Dao Trì, ta đã biết chắc chắn là nàng.”

Nhan Đạm mỉm cười: “Ra là vậy”. Nàng thoáng đắn đo, lại nói: “Không sao, khi đó là ta cam tâm tình nguyện, người không phải bận tâm”.

Đường Châu thoáng sững người, nét mặt mỗi lúc một nặng nề, hạ giọng nói: “Nhan Đạm, ta nghĩ ta đã phải lòng nàng. Từ rất lâu rất lâu về trước, đến bản thân ta cũng không rõ là khi nào”.

“Người phải lòng là Nhan Đạm của trước đây khi mắt người không nhìn thấy đã luôn ở bên cùng người trò chuyện, cuối cùng chữa khỏi đôi mắt cho người, chứ không phải ta, trước nay chưa từng, sau này cũng không phải.” Nàng nghĩ chút, lại nói: “Khi đó chỉ có ta chịu ở bên người, nhưng đến khi người bình phục thì đã khác hẳn. Ngay đến hiện giờ, người chẳng qua còn ân hận năm đó ta đã ở trước mặt người nhảy xuống luân hồi đạo”.

Đường Châu bật cười: “Hóa ra nàng cho rằng, ta hiện giờ đến tình cảm của chính mình cũng không tự rõ? Khi nàng cười bên má phải có lúm đồng tiền, khóe mắt sẽ cong lên, trông giống như tự đáy lòng đang mỉm cười. Nàng và Chỉ Tích, ta không nhận lầm được”.

Địa Nhai Cung vẫn tiêu điều trông trải như xưa, hiếm có tiên nhân tiên tử nào lui tới.

Vừa đi qua góc hành lang, Nhan Đạm chợt thấy một bóng đen rúc thành đống trước mặt, đột ngột giật lùi mấy bước, giọng run run hỏi: “Chuyện, chuyện này là sao?”.

Đường Châu dừng bước, điềm nhiên hỏi lại: “Hử? Đó là quý vương, nàng chẳng phải đã gặp rồi sao?”

Nhan Đạm giậm giậm chân: “Ta biết đó là quý vương, ta đang hỏi sao nó lại ở đây?”

Chắc do nàng quá lớn tiếng, quý vương vốn đang lặng lẽ quỳ dưới đất kỳ cò sàn đá xanh chợt ngược đầu dò dẫm nhìn nàng, hai mắt trông rỗng. Nhan Đạm lại rùng mình một cái, nhanh chân đi qua chỗ nó: Hấn nhất định là cố ý, đã vậy còn cứ làm như không có chuyện gì, khiến nàng bụng ôm cục tức không phát tiết ra được.

Vào đến kho sách, Đường Châu đẩy mở cửa sổ. Bên ngoài là một ao nước xanh trong, hiện giờ vẫn chưa đến mùa sen nở, lá sen san sát chụm vào nhau xanh tươi mát mắt. Nhan Đạm tay chống khung cửa, rướn người ra ngoài xem, mỉm cười nói: “Ta nhớ nơi này vốn làm gì có ao sen”.

“Sen này trông lâu lắm rồi, trước nay chưa từng ra hoa, không biết năm nay hoa có nở không?”

Nhan Đạm buông tiếng thở dài, ngần ngừ một chút, rồi cất lời: “Ta nghĩ vẫn sẽ không đâu. Ứng Uyên, chúng ta hãy nhân lúc này nói rõ mọi việc, cứ làm như chưa có gì xảy ra thế này thì được ích gì? Tuy rất lâu đã trôi qua, nhưng việc xảy ra trong quá khứ không thể bôi xóa được... Không giống như rên chữ, viết không đẹp xé giấy bỏ đi là có thể viết lại từ đầu.

Nàng gơ tay đóng cửa sổ, khép lại cảnh trí bên ngoài, rồi bước tới cạnh bàn sách, tay nhắc lư trầm được đẹo gọt rất mực tinh xảo: “Khoảng thời gian đó, quả thật ta đã đem lòng ái mộ Ứng Uyên Quân người, cả khi xuống đến hoàng tuyền địa phủ, ta vẫn không thể nào quên... Vốn ta còn nghĩ mình sẽ bỏ mạng trong dòng Vong Xuyên, vì không quên được tiền trần, không cách nào đầu thai chuyển thế, chỉ có thể hóa thành quỷ thi dưới đáy sông. Lâu nay ta vẫn không quên được những việc này, e sau này cũng không bao giờ quên. Nhưng vậy thì đã sao?”

Nhan Đạm nhắc nắp lư trầm, nhẹ nhàng nói: “Cho một mẩu trầm hương vào đây, chỉ cần một tia lửa nhỏ, trầm sẽ bắt cháy, đến khi cháy vụn mới thôi, cháy hết có thể thay mẩu mới đốt tiếp. Nhưng một khi chỉ còn tàn tro thì có dùng mọi lửa thắp cách nào, trầm cũng không bắt cháy nữa. Cũng như mẩu trầm hương này, ta đã cháy sạch thành tro, một chấm lửa cũng thắp không lên nữa, nhiều lắm chỉ là chút hơi ấm còn sót lại”.

Lư trầm được dốc nghiêng xuống, tàn tro như mạt vụn bay dạt khắp mặt đất, hóa thành hư vô.

Nhan Đạm nhìn hấn mỉm cười: “Ngay đến chút hơi ấm sau cùng còn lưu lại, rồi cũng có một ngày sẽ nguội lạnh hoàn toàn, cuối cùng chẳng còn gì nữa, như thuở ta và người còn chưa biết nhau...”

Đường Châu đã đi khỏi.

Nhan Đạm từ từ ngồi tuột xuống sát tường, cảm thấy như vừa trút cạn toàn bộ sức lực. Những lời muốn nói bấy lâu cuối cùng cũng đã nói ra, tới tới lui lui thật ra chẳng ngoài hai chữ quyến luyến, có điều đó đã là quyến luyến của ngày trước. Từ giờ về sau, nàng đã thật sự được giải thoát.

Ánh nắng bên ngoài xiên xiên rọi vào cửa sổ, hắt lên tường những mảng nhạt nhòa, loang lổ sáng tối.

Vừa qua được nửa chén trà thì một tràng tiếng bước chân lả lướt tiến gần rồi chợt dừng bật. Người này hẳn đã phải theo sau họ từ nãy đến giờ, mới có thể lựa đúng lúc Đường Châu vừa đi khỏi mà vào. Nhan Đạm ngẩng đầu, chợt trông thấy một gương mặt rất đỗi thân quen, gương mặt mỗi sớm thức dậy đứng trước gương đồng nàng cũng có thể trông thấy.

Chỉ Tích khẽ xoay đầu, cặp mắt nhìn nàng: “Muội đến tìm một quyển sách”. Nói rồi đi thẳng đến bên bàn bỏ vật trên tay xuống, xoay người bước sang dãy giá sách.

Nhan Đạm đứng dậy, trông thấy thứ Chỉ Tích bỏ lại trên bàn, là một quyển sổ bìa đã ngả vàng, đềm bên dưới sổ hình như còn có vật gì. Nàng nhắc sổ, thấy bên dưới là một chiếc gương tròn nhỏ nhắn tinh xảo, không khỏi ngỡ người: Nàng nhớ Chỉ Tích vốn không hề thích soi gương, sao lại mang bên mình thứ này?

Nhan Đạm cầm chiếc gương tròn lên, mặt gương bỗng nhiên biến đổi, phản chiếu bên trong là hình ảnh của phạm giới: Một cô nương ăn vận đơn sơ đang bận bịu việc nhà, cậu bé bên cạnh không ngừng nghịch phá gây rối thêm, một người đàn bà nhà nông lớn tuổi hơn đang một tay chống nạnh mắng mỏ cô. Vừa lúc đó cô nương kia chợt ngoảnh đầu, cứ như đang mặt đối mặt với Nhan Đạm, gương mặt nhuốm vẻ âu lo khốn khổ.

“Tỷ cảm thấy thế nào?”

Nhan Đạm sững người, lập tức bỏ chiếc gương xuống, quay đầu đã thấy Chỉ Tích tay ôm một quyển sách dày cộm đứng cách đó không xa, trên mặt là nụ cười giễu cợt: “Chưởng Đãng sa cơ lỡ vận như ngày nay, tỷ cảm thấy thế nào?”.

Nhan Đạm bất chợt cảm thấy người đứng trước mặt có chút xa lạ, lắc đầu đáp: “Chẳng cảm thấy thế nào hết, nàng ta hiện giờ quả không sung sướng hơn ta ngày trước”.

Chỉ Tích cười khẩy: “Không, nếu ả chỉ sinh phải nhà khốn khó thì đã thấm vào đâu. Xuất thân bần hàn trên thế gian này có ngàn vạn người, ít đi ả cũng không ít ảnh hưởng gì mấy”. Nàng bước đến bên bàn, đặt quyển sách vừa dày vừa nặng xuống, nói khẽ: “Sau khi ả bị giáng xuống phạm trần, muội có đến tìm ả”.

Nhan Đạm đã lờ mờ đoán ra: “Lẽ nào muội...”.

“Ừ, muội đã tháo mở toàn bộ ký ức kiếp trước của ả, ả ta vừa nhìn thấy muội thì suýt nữa hoảng sợ đến hóa rồ, cuối cùng thành ra kẻ câm.”

“Chỉ Tích muội vì ta làm những việc này, ngộ nhỡ bị người khác biết được thì làm thế nào?”

“Muội làm việc này không phải vì tử.” Chỉ Tích hất cằm, gương mặt đầy vẻ bất cần, “Cũng sẽ không có ai biết được”.

Nhan Đạm cuối cùng đã hiểu, lần đó khi xem pháo hoa ở Nam Đô, người nàng nhìn thấy quả đúng là Chương Đăng tiên tử. Bất luận là Nhan Đạm hay Chỉ Tích, nàng ta chỉ cần nhìn thấy đều sẽ hoảng sợ.

Chỉ Tích cất lại gương vào tay áo, ôm sách ngoảnh mặt đi hỏi: “Sau này tử sẽ không về đây nữa, đúng không?”.

“Chắc là vậy, nhưng muội có thể xuống nhân gian thăm ta.”

Chỉ Tích cắn môi, mãi lâu sau mới nói: “Ta chẳng xuống thăm tử đâu, có gì đáng thăm cơ chứ, cũng chẳng phải mới biết nhau ngày một ngày hai”.

Nhan Đạm cúi đầu, môi không khỏi nở nụ cười: “Cũng phải, chúng ta vốn cùng một cội sinh ra, dù không gặp mặt thì vẫn là...”.

Vẫn là máu mủ thân thích nhất.

Trên thế gian không ai thân thiết bằng đối phương. Ràng buộc giữa họ là bởi cùng một dòng máu, so với hứa hẹn bằng lời bèn chặt hơn nhiều.

Nhan Đạm nhìn bóng lưng Chỉ Tích khuất dần, bấy giờ mới phát hiện quyển sổ bìa ó vàng kia vẫn còn nằm lại trên bàn đọc sách, Chỉ Tích đã không mang nó theo. Nàng cầm lên lật thử hai trang, quyển sổ này chép toàn những thông tin lật vạt về dòng tộc của bọn họ, cũng không biết Chỉ Tích từ đâu tìm ra, nhưng vừa lia mắt đến một câu nàng chợt sững lại: “Trái tim tứ diệp hạm đạm, có thể khiến vạn vật hồi xuân, chữa lành bách bệnh...”.

Vạn vật hồi xuân?

Nàng đặt tay lên ngực, bên dưới đang chậm chậm đập đều.

Từ phạm giới lên đến Thiên đình đã một canh giờ trôi qua, hiện giờ tức tốc trở về Da Lan Sơn Cảnh chắc chưa muộn.

Nhan Đạm siết nhẹ viên định thủy châu, viên châu chạm vào tay lạnh lẽo trơn láng, dường như có thể thấy được hơi nước dịch chuyển thành dòng bên trong. Theo lời Ngao Tuyên thì viên châu này mà lỡ tay đánh rơi xuống đất, phạm giới cũng phải lụi ba tháng rỗng, chỉ cần đặt định thủy châu xuống lòng hồ cạn, tự động sẽ hình thành nguồn nước.

Nàng đi qua dãy hành lang ngoằn ngoèo, thấy Nam Cực Tiên Ông đang chấp tay sau lưng đứng bên ao cá, vừa trông thấy nàng ông liền nheo mắt tươi cười gọi: “Nhan Đạm, lâu quá không gặp xem ra con cao lên rồi nhỉ”.

Nhan Đạm dẫu dẫu môi, đi đến bên ao cá: “Tiên ông bộ râu của ông có còn cần nữa không đấy?”.

Nam Cực Tiên Ông vội giật lùi một bước, cười mắng: “Tiểu quỷ nhà người... Thế nào, đã đến tìm sư phụ con chưa? Năm đó ông ấy phải gọi là tức đến phát ốm”.

Nhan Đạm nhìn xuống ao cá, thấy con râu hùm lớn xác đang ngụp lặn lội nước rất sung sức: “Sư phụ giận ghê lắm hả ông?”.

“Tất nhiên, sư phụ con còn một lòng muốn đào tạo ra một thượng tiên mang đi lòe thiên hạ, kết quả bị con làm lui hết uy phong, không giận tím gan được sao?” Nam Cực Tiên Ông vuốt vuốt râu, “Vốn con chỉ cần ở Địa Nhai thêm vài ngày là đã có thể được thăng tiên giai”.

“Sao mà được? Con tu vi thấp mọn thế này, bình thường ngộ tính cũng chẳng hơn ai, cái này tự con cũng rõ.”

“Vốn dĩ không được, nhưng có dị nhân thì lại là chuyện khác, được cho không thêm ngàn năm tu vi, con nói đã đủ chưa?”

Nhan Đạm tim chột đánh thịch, nói năng không khỏi bắt đầu lắp bắp: “Dị, dị nhân?!”.

“Phải, nhưng năm đó xảy ra rất nhiều việc. Sư phụ con có sang chỗ ta một chuyến, nhờ ta mang dị nhân giao lại cho Đông Hoa Thanh Quân, nhưng rồi không biết vì sao dị nhân lại bị mất, hại tiên ông ta bị phạt ba năm tiên bổng. Rồi sau đến con cửu kỳ bảo bối nuôi biết bao lâu cũng mất tích luôn, đúng là một khi vận xui tới thăm uống ngụm nước cũng bị dắt rãng!”

“Cửu kỳ không phải vẫn đang yên lành trong ao đó... sao?” Nhan Đạm chỉ vào con cá râu hùm to xác đang tung tẩy ngoi lên ngụp xuống.

“Con này á? Con này chẳng qua là một con cá trê ông, đến một mảnh vảy của cửu kỳ cũng không bằng. Năm đó nếu không phải ta thấy con cửu kỳ có vẻ không thích đám cá cái trong ao, tưởng nó đoạn tụ mới thả con cá đực này xuống, kết quả...” Nam Cực Tiên Ông vừa phẫn uất liệt tội, vừa nén không nổi giận giơ cẳng lên lưng con cá râu hùm kia, nhấn nó xuống ao, “Kết quả nó giỏi lắm, ở đây trêu hoa ghẹo nguyệt, ăn chực từng bữa, đến hình người cũng không hóa nổi, nhìn thấy là bực mình!”.

Nhan Đạm dè dặt: “Cửu kỳ... thật ra là con cá bé mắt đỏ trông rất mềm mại?”.

Nam Cực Tiên Ông nhìn nàng: “Phải rồi, tộc đây nay đã suy vong, chứ ngày xưa bay cao còn hơn cả rồng”. Tiên ông nói chưa dứt câu, thấy con râu hùm lại từ dưới đáy ao thò mặt lên, đang tiến đến gần mình: “Boi ra xa chút, bằng không hôm nay khỏi có cơm ăn!”. Râu hùm uất ức vì bị mắng oan tấp vào một xó.

Nhan Đạm mắt nhìn ao cá, lòng đầy ắp hình ảnh của Dư Mặc. Nàng nhớ về dút khoát khi ném dị nhân xuống sông Chương Đài của hắn, nhớ hắn thở dài bảo: “Người không nhận cũng không cho ta vứt đi, rốt cuộc muốn ta phải thế nào?”, nhớ hắn sau cùng đã mỉm cười nói với mình: “Những người xem tuồng, rõ ràng biết câu chuyện không phải của mình, nhưng xem một hồi, dần dà đó cũng trở thành câu chuyện của chính họ”. Hắn là khán giả trong câu chuyện của nàng, cuối cùng đã để bị cuốn vào.

Nàng những tưởng hai mươi năm nay đã đủ để mình hiểu thấu Dư Mặc.

Đến nay mới biết, hai mươi năm nay những gì nàng hiểu được, vẫn chỉ là chút bề nổi cỏn con.

Nàng luôn cho rằng mỗi khi ở cạnh Dư Mặc, bao giờ nàng cũng là người nói nhiều, còn hắn thái độ chẳng mấy mặn mà, luôn là nàng bám lấy hắn ngao du khắp cảnh nước non nam bắc, còn hắn thật ra trong bụng chẳng vui vẻ gì. Hóa ra bấy lâu nay nàng chưa thật sự bỏ tâm tư ra gắng hiểu một người.

Bạn đã bao giờ yêu một ai đó nhiều đến nhường này.

Bạn đã bao giờ kiên nhẫn nhường này đợi chờ một ai đó.

Thế gian này không phải không có một người hết dạ vì nàng, chỉ là lâu nay nàng không hay biết mà thôi. Hóa ra có một người hiểu nàng đến thế, còn nàng từ đầu chí cuối đều đã bỏ lỡ.

Từ đầu chí cuối, nàng đều đã bỏ lỡ.